

ραϊκὴν εἰκόνα τῆς ζωογονουμένης φύσεως — νὰ παρατηρήσῃ τὴν χρυσοκόρουπον Μόσχαν, ἐξ ἧς ἡ κυανόφωτος ἡμέρα ἀφῆρει τὸν οὐμιχλῶδη τῆς νυκτὸς πέπλον, καὶ ἦ- τις, ὡς γιγαντιαῖόν τι πτηνόν, ἀφυπνισθὲν ἐκ τῆς φωνῆς τῆς πρωίας, εἰς τὴν πνοὴν λεπτοῦ ἀνέμου, ἀπετείνασε τὴν ἐπὶ τῶν πτερύγων του λαμποκοποῦσαν δρόσον — νὰ ἴδῃ τὰ περίχωρα τῆς Μόσχας, τὸ σκοτεινόν, πυκνὸν καὶ δυσθεώρητον ἄλλος τῆς Μαρίας, ὅπερ ὡς στακτόχρους βοστρυχῶδης καπνὸς ἐξηφανίζετο ἐν ἀπεράντῳ ἀποστάσει, ἐν ᾧ διακινῶντο ἅπαντα τὰ ἄγρια θηρία τῆς ἄρκτου καὶ ἐνθα ὁ φρικώδης βρυχηθμός των ἀπέπνιγε τὴν μελωδίαν τῶν κελαδούντων πτηνῶν.

Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐφαίνοντο εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ναθαλίας οἱ ἀπαστραπτοντες ἐλιγμοὶ τοῦ φερωνύμου τῆς Μόσχας ποταμοῦ, οἱ θάλλοντες ἄγροὶ καὶ τὰ καπνίζοντα χωρία, ὅθεν οἱ χωρικοὶ μετὰ φαίδρων ἄσμάτων ἀπήρχοντο εἰς τὴν ἐργασίαν των — χωρικοὶ, οἵτινες καὶ μέχρι σήμερον οὐδόλως μετεβλήθησαν, φέρουσι τὸ αὐτὸ ἐνδυμα, οὕτω ζῶσι καὶ ἐργάζονται, ὡς ἔζων ποτὲ καὶ εἰργάζοντο, καὶ ἐν μέσῳ τσοσούτων μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων παρουσιάζουσιν ἔτι ἡμῖν τὸν ἀληθῆ ῥωσσικὸν τύπον.

Ἡ Ναθαλία ἐθεῖατο ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἡσθάνετο ἡρεμὸν χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἡγνῆς νὰ ἐκθειάσῃ εὐγλώττως τὴν φύσιν, ἡγνῆς νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἐκείνην : πόσον εἶνε ὠραία ἡ λευκόλιθος Μόσχα ! πόσον ὠραία εἶνε τὰ περίχωρά τῆς ! Ἀλλὰ δὲν ἐσκέπτετο ἡ Ναθαλία ὅτι, ἐν τῇ πρωϊνῇ περιβολῇ τῆς, ὑπερεῖχε παντὸς κατὰ τὴν ὠραιότητα. Τὸ νεανικὸν αἷμα θερμικὸν ἐκ τῶν ὀνείρων τῆς νυκτὸς ἔβαψε τὰς δροσερὰς παρειὰς τῆς διὰ πορφύρου ἐρυθίματος· αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες ἐπαιζόν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς προσώπου καὶ διαπερῶσαι τὰς μελανὰς πτιλῶδεις βλεφαρίδας τῆς ἔλαμπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς πλείοτερον ἢ ὁ χρυσοῦς. Ἡ κόμη τῆς, ὡς καφφέχρουν ὀλοσπρικόν, ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ ἡμιηνεφγμένου στῆθους· ἀλλὰ ταχέως ἡ χαρίεσσα σεμνότης, αἰδουμένη καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνεμον καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀφῶνους τοίχους, ἐκάλυψεν αὐτὸ διὰ λεπτῆς καλύπτρας. Εἶτα ἀφύπνισε τὴν τροφὴν αὐτῆς, τὴν πιστὴν τῆς μακαρίτιδος μητρὸς τῆς ὑπηρετρίαν.

— Σῆκω, μαμὰ ! ἔλεγεν ἡ Ναθαλία, τώρα θὰ σημάνη ἡ λειτουργία.

Ἡ μαμὰ ἡγείρετο, ἐνεδύετο, ἀπεκάλει τὴν δεσποινίδα τῆς «πρωινὸν πουλάκι», ἔλουεν αὐτὴν μὲ «νερό τῆς βρύσης», ἐκτένιζε τὴν μακρὰν κόμην τῆς διὰ λευκοῦ ὀστείου κτενίου, ἔπλεκεν αὐτὴν εἰς κρόβυλον καὶ ἐκόσμει τὴν κεφαλὴν τῆς χαριτωμένης μας διὰ ταινίας μαργαριτοφόρου.

Τοιοῦτοτρόπως ἐστολισμένη, ἀνέμενε τὸ σήμαντρον, καὶ ἀσφαλίζουσα διὰ κλείθρου τὸν θάλαμόν τῆς, ἵνα μὴ ἐν τῇ ἀ-

πουσίᾳ τῆς κρυφθῇ ἐν αὐτῷ κακοποιός τις, ἐπορεύετο εἰς τὴν λειτουργίαν.

— Καθ' ἐκάστην; ἐρωτᾷ ἴσως ὁ ἀναγνώστης.

— Βεβαίως, τοιαύτη ὑπῆρχε τότε συνήθεια, καὶ μόνον τυφῶν τις ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ ραγδαία κατὰ τὸ θέρος βροχὴ μετὰ βορβόρου, ἡδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ὠραίαν κόρην νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ εὐσεβὲς αὐτῆς καθήκον.

Ἰσταμένη πάντοτε εἰς γωνίαν τινὰ ἡ Ναθαλία προσήχετο μετὰ ζήλου, καὶ ἐν τούτοις ὑπὸ τὰς ὀφρὺς τῆς ἔβλεπε δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Τότε δὲν ὑπῆρχον οὔτε λέσχει οὔτε μετρηφισμένων χοροὶ, ὅπου πηγαινέουσι σήμερον διὰ νὰ παρατηρήσουν καὶ νὰ παρατηρηθῶν : ποῦ ἄλλοι λοιποὶ ἡδύναντο τότε ἡ περιέργος κόρη νὰ ἴδῃ ἀνθρώπους;

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἡ Ναθαλία διένεμε καπικία τινὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἤρχετο πρὸς τὸν γεννήτορά τῆς μὲ τρυφερὰν στοργὴν ἢ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά του.

Ὁ γέρον ἔκλειεν ἀπὸ χαρὰν, βλέπων ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ καθίσταται ὀσημέραι ὠραιότερα καὶ χαριεστέρα, καὶ ἡγνῆς πῶς νὰ εὐχαρίστησῃ τὸν Θεὸν διὰ τὸ τόσον ἀνεκτίμητον δῶρον, διὰ τὸ κειμήλιον τοῦτο.

Ἡ Ναθαλία ἐκάθητο παρ' αὐτὸν ἢ νὰ ῥάψῃ ἢ νὰ κεντήσῃ, ἢ νὰ πλέξῃ τρίχα-πτον, ἢ νὰ στρίψῃ μέταξον, ἢ νὰ ὀρμαθίσῃ μαργαρίτας. Ὁ τρυφερός γονεὺς ἤθελε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ ἐθεώρει αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ ἐνετρυφα δι' ἀφῶνου στοργῆς.

Ἀναγνώστα, γινώσκεις ἐξ ἰδίας πείρας τὰ πατρικὰ αἰσθήματα; Ἄν ὄχι, ἀναμνήσθητι καὶ πόσον ἐνετρυφῶν οἱ ὀφθαλμοὶ σου θεωροῦντες τὸ ποικιλόστικτον καρπούφυλλον ἢ τὸν λευκότετον ἱσμον, ἅτινα ἐφύτευσεν ἡ χεὶρ σου· μεθ' ὀπόσης ἡδονῆς παρητήρεις τὰ χρώματα καὶ τὰς σκιὰς των καὶ πόσον ἔχαιρες μὲ τὴν ἰδέαν : «Τοῦτο εἶνε ἰδικόν μου ἄνθος· τὸ ἐφύτευσα ἐγὼ καὶ ἀνεπτύχθη !» Ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ πατήρ, ἔτι εὐθυμώτερον θεωρεῖ τὴν προσφιλεῖ του θυγατέρα καὶ εὐθυμώτερον σκέπτεται : «Εἶνε ἰδική μου !»

Μετὰ τὸ ῥωσσικόν, τὸ ἄρθρον γέυμα, ὁ βογιάρος Ματθαῖος κατεκλίνετο ἢ ἀνακαυθῇ, τὴν δὲ θυγατέρα μετὰ τῆς τροφῆς ἀπέστελεν εἰς τὸν κήπον ἢ εἰς τὸν μέγαν χλοερὸν λειμῶνα, ὅπου σήμερον ὑφύεται ἡ ὠραία Πύλη μετὰ τῆς σαλπίζουσης δόξης.

Ἡ Ναθαλία ἔδρεπεν ἄνθη, ἡρέσκετο παρατηροῦσα τὰς ἱσταμένας χρυσαλλίδας, ἀνέπνεε τὴν εὐωδίαν τοῦ χόρτου, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν ἡσυχος καὶ φαίδρα καὶ ἀνελάμβανεν αὐθις τὸ ἐργόχειρόν τῆς.

Ἐπήρχετο ἡ ἐσπέρα — νέος περίπατος, νέα εὐχαρίστησις· ἐνίοτε νεαρὰ φίλα ἤρχοντο νὰ συμμερισθῶσι μετ' αὐτῆς ὥρων τινων δροσερότητα καὶ συνδιαλεχθῶσι περὶ παντός.

Αὐτὸς οὗτος ὁ ἀγαθὸς βογιάρος Ματθαῖος παρεκλήθητο καὶ συνδιελέγετο μετ'

αὐτῶν ὅποτε καὶ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἐνίοτε ἀσχολία δὲν ἀπησχόλουν αὐτὴν. Ἡ πολιὰ αὐτοῦ γενεὰς δὲν ἐφόδιζε τὰς περικαλλεῖς νεανίδας· κατεῖχε τὸν τρόπον νὰ τὰς διασκεδάξῃ καὶ διηγείτο αὐταῖς συμβεβηκότα τοῦ εὐσεβοῦς πρίγκηπος Βλαδμηρίου καὶ τῶν κραταιῶν ἡρώων τῆς Ρωσσίας.

Κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅποτε ὁ καιρὸς δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ περιπατήσῃ οὔτε ἐν τῷ κήπῳ οὔτε εἰς τὸ πεδῖον, ἡ Ναθαλία περιήλανε ἐν τὴν πόλιν ἐπὶ ἐλαύθρου καὶ ἐπορεύετο εἰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς, ἀπαρτιζομένης ἀποκλειστικῶς ἐκ παρθένων, διεσκεδάζε καὶ ἡθύμει καὶ διὰ τοῦ ἀθωοτέρου τρόπου συνέτεμε τὸν καιρόν.

Ἐκεῖ αἱ τροφαὶ ἐπενόουν διὰ τὰς δεσποινίδας τῶν διαφόρους διασκεδάσεις : ἐπαιζόν τὴν τυφλομυίαν, ἐκρύπτοντο, ἐμελπον ἄσματα, ἐμειρακεύοντο, χωρὶς νὰ διαταράξωσι τὴν εὐκοσμίαν καὶ ἐγέλων ἄνευ φόγου, οὕτως ὥστε ἡ σεμνοπρεπὴς καὶ ἁγνὴ Δρυὶς ἡδύνετο πάντοτε νὰ παρίσταται εἰς τὰς ἐσπερίδας ταύτας.

Τὸ βαθὺ μεσονύκτιον ἀπεχώριζε τὰς παρθένους καὶ ἡ περικαλλὴς Ναθαλία εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σκότους ἀπήλανε ἡσύχου ὕπνου, οὕτινος ἀπολαύει πάντοτε ἡ ἡβῶσα ἀθωότης.

*Ἐπεὶ συνέχεια.

[Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ῥωσσικοῦ Α. Γ. Κωνσταντινίδου].

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα ἐξ τεύχου τοῦ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
τοῦ Α. Lutaud

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. Α. Δ. Καλλιθωκά, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 80** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60**.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέᾳ
Ἐν Ἀθήναις :
Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΕΞΕΛΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
εἰς ἴδιον τεύχος ἐκ σελίδων 400
καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα
ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.